

අතිරේක ආහාර ද්‍රව්‍යවල නිෂ්පාදනය වැඩිකිරීමේ වැඩ පිළිවෙල

කෘෂිකම් දෙපාර්තමේන්තුවේ කෘෂිකම් ව්‍යාප්තිය පිළිබඳ නියෝජ්‍ය අධ්‍යක්ෂ ආචාර්ය ඊ. අබේරත්න විසිනි

අතිරේක ආහාර ද්‍රව්‍ය ගෙන්වීමට මෙරට මුදල් 1964 වසරේ රු. 167,857,429ක් වැය වී ඇත. මෙයින් වියලි මිරිස්වලට රු. 46,470,859ක්ද අර්තාපල් සඳහා රු. 22,983,868කි. මා, මුං ආදී ආහාර වගී සඳහා රු. 52,203,714කි. එබැවින් සියළුම ආහාර ද්‍රව්‍ය සඳහා යන වියදමෙන් සියයට අනුවක් ඉහතකී ආහාර ද්‍රව්‍ය සඳහා පමණක් වැය වෙයි. එබැවින් නිෂ්පාදනය වැඩි කිරීමේ වැඩ පිළිවෙලේ වැදගත් ස්ථානයක් පළමුවෙන්ම ඉහත කී ආහාර ද්‍රව්‍ය වලට දිය යුතුය. එබැවින් දෙපාර්තමේන්තුව විසින් පළමුවෙන්ම ව්‍යාප්ති වැඩ කටයුතු කරනු ලබන්නේ මෙයින් ඉතා වැදගත් වූ වියලි මිරිස්, රතු ආනු, රටආණු හා අර්තාපල් යන බෝගයන් පිළිබඳවය. එබැවින් මෙම බෝග වගා කිරීමට අවශ්‍ය තත්ත්වයන් ඇති කිරීම පිළිබඳවද, නිෂ්පාදනය වැඩි දියුණු කිරීමේ වැඩ පිළිවෙල ක්‍රියාත්මක කිරීමේදී ඇතිවන ගැටළු ආදිය පිළිබඳව සංක්ෂේපයෙන් පහතින් දක්වමු.

වියලි මිරිස් :—1955 වසරේ ලංකාවට වියලි මිරිස් හොණ්ඩර 283,000ක් ගෙන්වූ නමුදු 1964 වසරේ වියලි මිරිස් හොණ්ඩර 425,383ක් ගෙන්වා ඇත. ඒ අනුව වසරෙන් වසර රට තුළට ගෙන්වන වියලි මිරිස් ප්‍රමාණය ක්‍රම ක්‍රමයෙන් භයානක ලෙස වැඩි වන බැව් පෙනේ. ඉතා විශාලතම වැඩිවීම සිදුවී ඇත්තේ 1963 හා 1964 වර්ෂයන් අතරතුරය. මෙම වැඩිවීම හොණ්ඩර 82,130කි. ලංකාව මිරිස් වලින් ස්වයංපෝෂිත කිරීම පිළිබඳ නොයෙකුත්, කපා, ප්‍රචාරක කටයුතු හා දේශනා ආදිය පසුගිය වසර කීපය තුළදී නොයෙක් විට අසන්නට ලැබිණ. මෙම ප්‍රචාරක වැඩ නිෂ්පල වූ බැව් බොහෝ දෙනාගේ ජනප්‍රිය හැඟීම

වුවද මෙයින් යම්කිසි ප්‍රයෝජනයක් ඇතිවී නිබේ. ඒ අනුව පසුගිය වසර කීපය තුළදී මිරිස් වගාව යටතේ තිබූ බිම් ප්‍රමාණය ක්‍රම ක්‍රමයෙන් වැඩිවී ඇති බැව් පෙනේ. තවද, සංඛ්‍යා ලේඛන දෙපාර්තමේන්තුව විසින් මෑත කදී ප්‍රකාශනයට පත් කෙරුණ ගණන් අනුව වැසි ජලයෙන් යැපුන මිරිස් අක්කර 39,000ක් 1963 වසරේ ලංකාවේ වගා වූ බැව් පෙනේ. මෙය සැහෙන අක්කර ප්‍රමාණයක් වූ නමුදු මේ මගින් නිපදවූ මිරිස් වේලා නොගෙන අමු මිරිස් ලෙස පාරිභෝගිකයන්ගේ එදිනෙදා පාවිච්චියට ගත් බැව් පෙනේ. ඒ අනුව අමු මිරිස් වෙනුවට වියලි මිරිස් නිපදවීමෙන් මෙරටට ගෙන්වන මිරිස් ප්‍රමාණය අඩු කළ හැක. සහතික මිල යෝජනා ක්‍රමය ලංකාවේ වියලි මිරිස් නිෂ්පාදනය පිළිබඳ තීරණයක් දෙසි නම් එක් එක් වසර තුළදී මිලයට ගත් මිරිස් ප්‍රමාණය පිළිබඳව අපි ඉතා ලජ්ජා විශ්‍ය යුතුය. ඒ අනුව 62/63 වසරේ මිලයට ගන්නා ලද්දේ හොණ්ඩර 25ක් පමණි. 1963/64 කන්නයේ මිරිස් හොණ්ඩර 1000ක්ද, 64/65 කන්නයේ මිරිස් හොණ්ඩර 4,000ක්ද, මිලයට ගෙන ඇත.

බොහෝ අයගේ අදහස වනුයේ වියලි මිරිස් නිෂ්පාදනය සාර්ථක ලෙස මුදුන් පමුණුවා ගත නොහැකි කාරියක් ලෙසය. එකල මිරිස් නිෂ්පාදනය සඳහා වූ රජයේ ප්‍රතිපත්තිය වූයේ මුළු ලංකාවේ සෑම කෘෂිකම් උපදේශක කොටසටම මිරිස් වගා කිරීමේ ඉලක්කයක් දීමයි. එමෙන්ම කම්කරුවන්ට අධික වේතනයන් ගෙවන රජයේ ගොවිපලවලද ලාභගෙන දෙන අයුරු කම්කරුවන් බොහෝ අවශ්‍ය, වියලි මිරිස් නිෂ්පාදනය කිරීමේ කාර්යය දුෂ්කර එකක් විය. උසස් සහතික මිලක් ගෙවීම නිසා වී වගාව දියුණුවී ඇති පිළිවෙල ඉතාමත්ම පැහැදිලිව පෙනේ.

එවැනිම සහතික මිල යෝජනා ක්‍රමයක් මිලිස් සඳහාද 1964 ඔක්තෝබර් මාසයේ සිට ක්‍රියාත්මක විය. දිග මිලිස් සඳහා (තුත්තුකුඩුවැනි) භාණ්ඩරයකට රු. 252 සහතික මිලිස්ද, වත්ති මිලිස් සඳහා භාණ්ඩරයකට රු. 196ක මුදලක්ද මේ අනුව නිෂ්පාදකයාට ගෙවනු ලැබේ. මින් ඉහත දිග කරල් ඇති මිලිස් සඳහා වූ සහතික මිලිස් භාණ්ඩරයකට රු. 168 ක් විය. මෙම සහතික මිලිස් අමු මිලිස් වේලා විකිණීමේ භාරදුර කායඝීයට ගොවියෝ නොපෙළඹෙති. වියලි මිලිස් රාත්තලක් නිපදවීම සඳහා අමු මිලිස් රාත්තල් 5ක් අවශ්‍යය. එබැවින් අමු මිලිස් වලට නිෂ්පාදකයාට ලැබෙන මිලිස් ගණන් අනුව ගොවියෝ මිලිස් වියලීමට හෝ අමු මිලිස් විකිණීමට පෙළඹෙති. ඒ අනුව දැනට නිෂ්පාදකයාට ගෙවන සහතික මිලිස් වියලි මිලිස් නිෂ්පාදනයට ගොවියා උනන්දු කරවන බැවින්ද එය සැහේ යයි හැඟේ.

අලෙවි කිරීමේ පහසුකම්, ගොවිතැන් කිරීමේ දක්ෂතා, ජල පහසුව, පස් තත්ත්වය, දේශගුණික බලපෑම් ආදිය රට සෑම තැනම එක සමානයයි සිතා සමස්ත ලංකා මිලිස් වගා කිරීමේ ව්‍යාපාර එකල ඇරඹුණි. එකල බලාපොරොත්තුව වූයේ ව්‍යාප්ති සේවයෙන් ගොවියා දිවි ගැන්වූවෙක් ඒකාන්තයෙන්ම නිෂ්පාදනය වැඩි වන බවයි. මෙය මූලික වැරදි නිගමනයකි. ගෙවතු වල මිලිස් වගා කිරීමත්, විශාල වශයෙන් මිලිස් වගා කිරීමත් වෙනස් ක්‍රමයක් අනුව සිදු විය යුතුය. විශාල වශයෙන් මිලිස් වගා කළ හැක්කේ විශේෂ පහසුකම් ඇති විශේෂ පළාත්වල පමණි. ඒ වුවද මිලිස් වගාවට භානිකරණ තදබල විරස රෝග ගණනාවක්ද ඇත. මෙම විරස රෝගයන් ගණනාවක් පතුරුවා හරින්නේ කෘමීන් විසිනි. විරස රෝගයක් මධ්‍යය කිරීමට හෝ බෝවීම වැළැක්වීමට දත්තා ක්‍රමයක් නොමැති වුවද රෝගයට ඔරොත්තු දෙන වගී වගා කිරීමෙන් හෝ රසායනික බෙහෙත් යෙදීමෙන් රෝගය අඩු කර ගත හැක. මේ දෙවිධියෙන්ම රෝගය අඩු කර ගැනීම සඳහා නව වගී බෝකිරීම හා ලෙඩ රෝග වැළැක්වීමේ නවතම ක්‍රම සොයා ගැනීම සඳහා අත්හදා බැලීම කර ගෙන යනු ලැබේ. ඒ වුවද දැනට තිබෙන ක්‍රම

අනුගමනය කිරීමෙන් පවා සතුටුදායක තත්ත්වයන් යටතේ ලාභ ලැබිය හැකි පිලිවෙලට මිලිස් වගා කළ හැකිය.

මාස් කන්නයේ වැසි දියෙන් යැපෙන පරිදි ලංකාවේ වියලි කලාපයේ ජලය මනා ලෙස බැස යන ගැඹුරු පසෙහි සාර්ථක ලෙස මිලිස් වගා කළ හැක. විශාල වශයෙන් වෙනස් වන සුළු නියත වශයෙන් ලැබිය යුතු කීව නොහැකි වියලි කලාපයේ මාස් වැස්සෙන් මිලිස් වගා කිරීම පාඩු සිදු විය හැකි අවිශ්වාස වැඩකි. එබැවින් වගාවලට ජල පහසුව සැපයීමට හැකි වේ නම් මිලිස් වගාව සෑම අවුරුද්දකම නොකඩවා කළ හැකි ලාභ ගෙන දෙන කාර්යයක් වන්නේය. වෙනත් වචන වලින් මෙය කියතොත් ජල පහසුව නොසපයතොත් වියලි කලාපයේ මිලිස් වගා කිරීම සදකාලිකවම නිෂ්පල කාර්යයක් වීමට ඉඩ තිබේ. මිලිස් වගාව සඳහා අවශ්‍ය ජල පහසුකම්වල තත්ත්වය හා ප්‍රමාණය පසුව සාකච්ඡා කරමු.

කෘෂිකර්ම දෙපාර්තමේන්තුව විසින් පහත සඳහන් දිස්ත්‍රික්කවල වියලි මිලිස් නිෂ්පාදනය හා නව සහතික මිලිස් ගෙවීම් ආදිය සංවිධානය කෙරෙනු ඇත. ඒවා නම් යාපනය, වවුනියාව, මන්නාරම, පුත්තලම, අනුරාධපුරය, පොළොන්නරුව, ත්‍රිකුණාමලය, මාතලේ උතුර, කුරුණෑගල උතුර, අම්පාරේ, මොණරාගල, හම්බන්තොට ප්‍රදේශ හා මහනුවර, බදුල්ල, රත්නපුර දිස්ත්‍රික්කවල වියලි කලාපීය දේශගුණයක් ඇති ප්‍රදේශයන්ය.

යාපනයේ හා වවුනියාවේ පිහිටි ජල පහසුකම් ඇති අක්කර 1900ක පමණ මිලිස් වගාව හැර රටේ අනිකුත් ස්ථානවල පැතිරී ඇති අක්කර 22,792ක් පමණ වන මිලිස් වගාව කෙරෙන මුළු වපසරිය හේන්වල හා ගෙවතු වල වගා කෙරෙන වැසි ජලයෙන් යැපෙන බිම් ප්‍රමාණයකි. පහතින් දක්වනුයේ දිස්ත්‍රික්ක කෘෂිකම් නිලධාරීන් විසින් 63/64 කන්නයේදී එක් එක් දිස්ත්‍රික්ක සඳහා සපයා ඇති අක්කර ප්‍රමාණයන්ය. ඒ අනුව යාපනේ අක්කර 1461කි. වවුනියාව අක්කර 1160කි. මන්නාරම අක්කර 160කි. අනුරාධපුරය අක්කර 3030කි. පොළොන්නරුව අක්කර 800කි. මාතලේ අක්කර 2966කි. රත්නපුර අක්කර 3544කි. කුරුණෑගල අක්කර 2240කි.

පුත්තලම අක්කර 647කි. හම්බන්තොට අක්කර 3,316කි. මොනරාගල අක්කර 2,894කි. අම්පාරේ අක්කර 484කි.

වාරිමාගී පහසුකම් ඇත්නම් අතිරේක ආහාර බෝග සමග මිරිස් ශාකවර්ග ක්‍රමය යටතේ වගා කළ හැක. එ බැවින් මිරිස් වගාව සඳහා සුදුසු පෙදෙස්වල ජල සම්පාදනය ඇති ඉඩම් සීමිත වීම නිසා එය බලවත් ගැටළුවක් වී ඇත. එබැවින් වියලි මිරිස් මෙරටට ගෙන්වීම වැඩි පමණ අඩු කර ගැනීමට නම් ජල සම්පාදනය කළ හැකි ඉඩම් ප්‍රමාණය කෙතෙක්දැයි නිශ්චය කටයුතු වන්නේය. ජල සම්පාදනය කෙරෙන ඉඩම් අක්කරයකින් වියලි මිරිස් හොණ්ඩර 10ක පමණ සාමාන්‍ය අස්වැන්නක් ලබා ගත හැකි වේයයි ගණන් ගතහොත් 1964 වසරේ මෙරටට ගෙන්වන ලද හොණ්ඩර 400,000 ලබා ගැනීමට නම් ඉඩම් අක්කර 40,000ක වගා කළ යුතු වන්නේය. මිරිස් සඳහා සුදුසු මෙවැනි ඉඩම් බොහෝ ඇත. මෙයින් යම් ඉඩම් ප්‍රමාණයක් රජයේ ජනපද ව්‍යාපාර යටතට පත් වන අතර අනික් ඉඩම් එයින් පිටත ඇත. වියලි කලාපයේ ප්‍රධාන ජනපද ව්‍යාපාර යටතේ ඇති උස් බිම්වල ඉඩම් අක්කර 70,000ක් පමණ ඇත. - නොවරදින ජල පහසු කම් සපය තොත් මෙයින් ඉඩම් අක්කර 10,000-20,000 දක්වා ප්‍රමාණයක පහසුවෙන් මිරිස් වගා කළ හැකි වෙයි. ජල පහසුකම් සැපයීමෙන් වියලි මිරිස් වගා කළ හැකි, ජනපද ව්‍යාපාර වලින් පිටස්කරව ඇති, ඉඩම් ප්‍රමාණය කොපමණදැයි ස්ථිර වශයෙන් නිගමනය කොට නොමැත. ඒ වුවද සාමාන්‍යයෙන් අඩු වශයෙන් අක්කර 25,000 පමණ මෙවැනි ඉඩම් ඇතැයි අපට කල්පනා කළ හැක. මිරිස් වගාවට ජල සම්පාදනය අත්‍යවශ්‍ය බැව් අපි කලින් කීපවරක් කීවෙමු. එහෙයින් මෙතෙක් ලංකාවේ වැඩි වශයෙන් ක්‍රියාත්මක වී ඇත්තේ වී ගොවිතැන සඳහා පොළොවේ උඩ සිට පහත් පෙදෙසකට ඉබේම ජලය ගලා ගෙන යාමේ ක්‍රමයෙන් ඉඩම්වලට ජල සම්පාදනය කිරීමයි. එහෙත් අතිරේක ආහාර බෝග වගා වගා කිරීම විශාල ස්ථිර ගොවිතැන් ක්‍රමයක් බවට පරිවර්තනය වීමට නම්, මෙම විරාගන ජල සම්පාදනය කිරීමේ ක්‍රමය වෙනස් විය යුත්තේය. ඒ අනුව ජනපද ව්‍යාපාර තුළ හා ඉන් පිටත ලිං කැන පොළොව තුලින්

ජලය උඩට පොම්ප කිරීමෙන් හෝ පොළොව මතුපිට ඇති ජලය පොම්ප කිරීමෙන් හෝ වගාවන්ට ජලය සැපයිය හැකි බවට සාධක එමට ඇත. මන්තාරමේ කොන්ඩවිච් නම් ස්ථානයේ පොළොව යට සැහෙන පමණ ජලය නිබෙන බැව් මෙරටට පැමිණි ඊස්ටර්න විශේෂඥයෝ සොයා ගත්හ. වියලි කලාපීය මෙම පෙදෙසේ භූගර්භයේ සැකසුම පුත්තලමේ හා යාපනේ පෙදෙස්වලට සමාන බැවින් මෙහි පොළොව යට වගාවන් සඳහා ප්‍රයෝජනයට ගත හැකි ජලය ඇති බැව් නොඅනුමානවම බලාපොරොත්තු විය හැක.

පොළොව යට ඇති මෙවැනි ජල සම්පත් පොළොව උඩට පොම්ප කිරීමට පුළුවන් ඒක කයන් වාරිමාගී දෙපාර්තමේන්තුව විසින් දැනටමත් ක්‍රියාත්මක කොට ඇති බැවින් මෙම ජල සම්පාදන ක්‍රමයේ ඇති වැදගත්කම් වාරිමාගී දෙපාර්තමේන්තුව දැන් හඳුනා ගෙන ඇත. එනමුදු, මෙම අදහස් බොහෝ පළාත්වල ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා ස්ථිර වැඩ පිළිවෙලක් සැකසිය යුතුය. එබැවින් වියලි කලාපීය පෙදෙස්වල, භූගර්භයේ ඇති ජල සම්පත් පිළිබඳව ගැඹුරු නිරීක්ෂණයන් හා පරීක්ෂණයන් කළ යුතු වෙයි. ඒ අතර ජනපද ව්‍යාපාරවල ඇති උස් බිම්වල මිරිස් වැනි අතිරේක ආහාර බෝග වගා කිරීම උදෙසා උස් පෙදෙස්වලට ජලය පොම්ප කිරීමේ ක්‍රමයන් දැනට ක්‍රියාත්මක කළ යුතු වෙයි.

මෙරටට මිරිස් ගෙන්වන ප්‍රමාණය අඩු කිරීමෙන් මෙරට නිෂ්පාදනය වැඩි වෙනුයි අපට කල්පනා කළ හැක. මෙරට නිෂ්පාදනය උසස් මට්ටමකට පැමිණියාට පසු පිට රටින් මිරිස් ගෙන්වීම තහනම් කරන්නෙමුද නැතහොත් මෙරට නිෂ්පාදන මට්ටම ඉතා අඩු මට්ටමක තිබියදී මිරිස් ගෙන්වීම තහනම් කරමුදැයි තර්කාණුකූල පැණයකි. ඒ නයින් බලනු කළ බිත්තර, දුම්කොළ හා රටකපු ආදිය ලංකාවට ගෙන්වීම තහනම් කිරීම එම ද්‍රව්‍යවලින් රට ස්වයංපෝෂිත කිරීමේ තීරණාත්මක කරුණක් විය. මිරිස්, දුප්පත් රටවැසියාගේ එදිනෙදා ආහාරයට ඉතාමත්ම අත්‍යවශ්‍ය ආහාරයක් වන බැවින් බිත්තර, දුම්කොළ හා රට කපු වැනි ද්‍රව්‍ය සමග සැසඳිය නොහැකි වුවද, මිරිස්, මෙරටට පිට රටින් ගෙන්වීම පවා

සීමිත ප්‍රමාණයක් වත් සීමා කිරීම සුදුසු වේයයි හැඟේ. ඒ අනුව දැනට ගෙන්වන මිලිස් ප්‍රමාණය 1963 වසරේ මෙරටට ගෙන්වූ මිලිස් ප්‍රමාණය දක්වා පළමුවෙන්ම අඩු කිරීමට නිර්දේශ කළ හැක. මෙවැනි ඉතා සීමිත අඩු කිරීමකින් පාරිභෝගිකයාට මිලිස් හිඟයකින් අමාරු තත්ත්වයකට මුහුණ දීමට සිදු නොවේ. තවද මෙවැනි සීමා කිරීමකින් ඊට තුළ වියලි මිලිස් නිෂ්පාදනයද වැඩි වීමට ඉඩ ඇත.

වියලි මිලිස් වගාවෙන් ලැබෙන ලාභ

- (i) ඉඩම් බද්ද ඇතුළු අක්කරයක් වගා කිරීමට යන මුළු වියදම රු. 1,702 ක්.
- (ii) වියලි මිලිස් හොණ්ඩරයක් රු. 252 ගණනේ අක්කරයකින් ලැබෙන මිලිස් හොණ්ඩර 10 කට ලැබෙන දල ආදායම රු. 2,520 කි. ඒ අනුව අක්කරයකින් ලැබෙන ශුද්ධ ආදායම රු. 818 කි. මෙම ලාභය කුඹුරු අක්කරයකින් ලැබෙන ලාභය මෙන් තුන් ගුණයක් පමණ වෙයි.

රතුළාණු:—1964 වසරේ අපි මෙරටට රතුළාණු හොණ්ඩර 110,517 ක් ගෙන්වා ඇත. ඒ සඳහා හොණ්ඩරයකට රු. 25,53ක මුදලක් වැය වී ඇත. ඒ වුවද රතුළාණු අතින් ලංකාව ස්වයංපෝෂිත තත්ත්වයට ඉතා මත්ම ආසන්නව ඇත. වර්ෂයකට රටට අවශ්‍ය රතුළාණු ප්‍රමාණය හොණ්ඩර 600,000ක් පමණ වෙයි. 1964 වසරේ මෙයින් හොණ්ඩර 450,000 ක් ඊට තුළම නිපදවූ අතර ඉතිරි ප්‍රමාණය රුපියල් ලක්ෂ 28 ක් වැය කොට ඉන්දියාවෙන් ගෙන්වන ලදී. මෙම රතුළාණු ප්‍රමාණයද මෙරටට ගෙන්වීමට සිදු වන්නේ තෙත් කාල ගුණයක් ඇති මාස් කන්නයේ නොවැම්බර්, දෙසැම්බර් හා ජනවාරි යන මාස වල ලංකාවේ සාර්ථක ලෙස රතුළාණු වගා කළ නොහැකි බැවිනි. මෙරට රතුළාණු වලින් මුළුමනින්ම ස්වයංපෝෂිත කළ හැකි මාගී දෙකක් ඇත්තේය. එක මගක් නම් අවාර යට රතුළාණු නිපදවීමයි. දෙවැනි ක්‍රමය නම් වී. සේ. සමු. සමිති මගින් රතුළාණු හිඟ කලට පාවිච්චි කිරීම සඳහා වැඩියෙන් ඇති කාල

සීමාවන් හිදී සුරක්ෂිත ලෙස කල් තබා ගැනීමට ක්‍රම යෙදීමයි. ඒ අනුව සැප්තැම්බර් අස්වැන්නෙන් ඉතිරිවන අධිකය සමුපකාර සමිතිවල සුරක්ෂිත ලෙස ගබඩා කර කල් තබා ගත හැක. සහතික මිල යෝජනා ක්‍රමයේ උපදේශක කමිටුවද මෙම යෝජනා පිළි ගෙන ඊටයට ඒ පිළිබඳව උපදෙස් දී ඇත.

ගොවිජන සේවා කොමසාරිස් වරයා හෝ සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනය හෝ රතුළාණු හොණ්ඩර ලක්ෂයක් පමණ ඒවා අධික කාල සීමාවේදී, හිඟ කලට පාවිච්චියට ගැනීම සඳහා ගබඩා කර තැබීම සඳහා කට යුතු සම්පාදනය කරන්නේ නම් රතුළාණු ගබඩා කර තැබීමේ පැනය මග හැරෙනවා ඇත. සැප්තැම්බර් සිට දෙසැම්බර් දක්වා කාල සීමාව තුළ ඉහත කී රතුළාණු ප්‍රමාණය ගබඩා කර තැබීම සඳහා අඩි (125—30—11) ගබඩා 25ක් පමණ අවශ්‍ය වෙනවා ඇත. එනමුදු ජනවාරි-අගෝස්තු සමයේදී මෙම ගබඩා වෙනත් අවශ්‍යතාවයන් සඳහා පාවිච්චි කළ හැක.

රටළාණු:—රු. 22,983,808ක් වටිනා රට ළාණු හොණ්ඩර 1,244,311ක්, 1964 වසරේ ලංකාවට ගෙන්වා ඇත. ගොවියන්ගේ ඉඩම් වල මෙම වගාව, පළමුවරට ආරම්භ කරණ ලද්දේ 1964 අවුරුද්දේය. පළමුවරට වියලි කලාපයේ දිස්ත්‍රික්ක 12 ක පමණ වගාව පටන් ගන්නා ලදී. මෙම අවුරුද්දේ වගා වූ අක්කර 38 ක සම්පූර්ණ වපසරියෙන් අක්කරයකට සාමාන්‍ය අස්වැන්න හො. 3-4 දක්වා ප්‍රමාණයක් ලැබුණු රටළාණු වගා කරණ අක්කර 1/4 බිම් ප්‍රමාණයට රු. 200 ණය මුදලක් වියලි කලාපයේ වී. සේ. සමු. සමිති මගින් ගෙවන ලදී. කෘෂිකම් දෙපාර්තමේන්තුව රාත්තලක් රු. 5 ගණනේ, බීජ රටළාණු ගොවීන් වෙත විකුණයි. විශාලත්ව යෙන් යුත් රටළාණු අලවලින් සැදුණු රටළාණු හොණ්ඩරයකට රු. 32.48 ක සහතික මිලක් ලැබේ.

ඉහතකී කන්නයේ වගා කිරීම සඳහා අක්කර 100 කට සැහෙන බීජ රටළාණු රාත්තල් 800 ක් පමණ මහජනයාට විකුණා ඇත. ගොවියන් විසින් සහතික මිල යෝජනා ක්‍රමය යටතේ මෙම කන්නයේදී රටළාණු

හොණ්ඩර 445 ක් පමණ විකුණා ඇත. ඊට අවශ්‍ය පමණ උටුළු නිපදවීමට නම් උටු කුල අක්කර 20,000ක පමණ බිම් ප්‍රමාණයක් මෙම වගාව යටතේ වගා කළ යුතු බැව් දැන් අනාවරණය වී ඇත.

උටුළු අක්කරයක් වගා කිරීම සඳහා යන සාමාන්‍ය වියදම් රු. 2,552 අක්කරයකට වෙන් 5 ක් අස්වැන්න ලැබේ නම් දළ ආදායම, රු. 3,248 ක් පමණ වෙයි.

එබැවින් අක්කරයකින් රු. 100 ක පමණ ශුද්ධ ලාභයක් බලාපොරොත්තුවිය හැක.

තවද දැනට උටුළු සඳහා ගෙවන සහතික මිල ප්‍රමාණය මද බැව් පෙනී ගොස් ඇති බැවින් සහතික මිල වැඩ කිරීම පිළිබඳව කල්පනා කරගෙන යනු ලැබේ.

මෑ මු. :- මාෂ බෝග වලින් ලැබෙන ආහාර ද්‍රව්‍ය වලින් උටු ස්වයංපෝෂිත කිරීමට නම් ගැටළු රාශියකට මුහුණ දීමට අවශ්‍ය වී ඇති බැව් පෙනේ. උටු අවශ්‍ය මෑ මු. ආදිය නිපදවීමට මාෂ බෝග යටතේ අක්කර 150,000—175,000 පමණ බිම් ප්‍රමාණයක් අවශ්‍ය වෙයි.

දෙවනුව මෙරටට ගෙන්වන සියළුම මෑ මු. වගී මෙරට සාර්ථක ලෙස වගා කළ නොහැකිය. කුරු මෑ කඩල ආදිය ලංකාවේ දේශ ගුණයන් යටතේ සාර්ථක ලෙස වගා කළ නොහැකි බැව් පෙනේ. එමෙන්ම මෑ මු. ආදිය සාර්ථක ලෙස වගාවන්නේ පැල පැදියම් වූ සර්ව කෘෂිකාර්මික ක්‍රමයන් යටතේය. මිරිස් හා රතුළු වගාවන් යටතේ ශෂ්‍ය මාරු ක්‍රම යට මු. ඇට වැනි සාමාන්‍යයෙන් හේන් වල වගා කෙරෙන මෑ මු. වගී වගා කළ හැක. එමෙන්ම කුඹුරුවල ශෂ්‍ය මාරු ක්‍රමයට මෙම බෝග වගා කළ හැකි වන්නේය. ඉහත කී බෝග වෙනුවට කවිපි වගා කළ හැකි වෙන වාත් හැර මෙම බෝගයද වෙනත් බෝග සමග ශෂ්‍ය මාරු ක්‍රමයට වගා කළ හැක. ජල සම්පාදනයෙන් හෝ වැසි දියෙන් ලංකාවේ

විසිලි කලාපයේ තෝර පරිප්පු වගා කළ හැකි තමදු කරල් විදින කෘමීන්ගෙන් මෙම බෝග යට පැමිණෙන ආපදාවන් වැලැක්වීමේ සාර්ථක ක්‍රම තවමත් සොයාගෙන නොමැති බැවින් මෙම වගාව ගොවියාට මහත් ගැටළු වක් වී ඇත. තවද දැනට ගෙවන සහතික මිල ක්‍රමය යටතේ මෑ මු. ආදිය වගා කිරීමෙන් ගොවියාට ලාභයක් නොලැබේ. සහතික මිල නියම කිරීමේ කාරක සභාවේ සැලකිල්ල මේ පිළිබඳව දැන් යොමු වී ඇත.

බඩ ඉරිඟු හා ඉදාල් ඉරිඟු මිශ්‍ර ගොවිතැන් ක්‍රමයක ශෂ්‍ය මාරු ක්‍රමයක් යටතේ වගා කළ හැක. උටු කපු හා තලද මෙවැනි ශෂ්‍ය මාරු ක්‍රමයක් යටතේ වගා කළ හැක.

අර්තාපල් ලංකාවේ විසිලි කලාපයේ හා ඉතා උස් භූමි මට්ටමේදී බණ්ඩාරවෙල දිස්ත්‍රික්කයේ කුඹුරුවලද සාර්ථක ලෙස වගා කළ හැක. එහෙත් රෝගයන්ගෙන් පැමිණෙන කරදර තවමත් මහත් ගැටළුවකි. ඒ අතර, බතල, ගහල, ඉන්තල හා රටආල ආදිය තෙත් කලාපයේ වගා කිරීමට විධිවිධාන යොදා ගත යනු ලැබේ.

ලබන පස් අරවුද්ද ඇතුළත අක්කර 32,000 ක් අතිරේක ආහාර බෝග යටතේ වගා කිරීමේ කෘෂිකම් දෙපාර්තමේන්තුවේ අරමුණයි.

මෙරට තෙත් කලාපයේ කහ වගා කිරීමද ඉතා පහසු කටයුත්තකි. වේලු කහ හොණ්ඩරයක් රු. 84 බැගින් සහතික මිල යෝජනා ක්‍රමය යටතේ මිල කළ හැක. කහ වගාව සඳහා අපට පාසැල් වතු හා ගෙවතු යොදා ගත හැක. මිරිස්, රටුළු, මෑ මු. රතුළු හා කහ, ආදිය අප රටකුලම නිපදවා ගතහොත් සෑම ගෙදරකම මුළුතැන් ගෙයට අත්‍යවශ්‍ය ආහාර ද්‍රව්‍ය සම්පූර්ණ කිරීමට අප විසින් මුහුදින් එතෙර යවන අපේ ධන සම්භාරය මෙරට රඳවා ගෙන අපගේ ප්‍රයෝජනය සඳහා ගත හැකි බැව් කාගේත් මනාසට යොමු විය යුතු ඉතා වැදගත් කරුණකි.